

отъ два дни непрестанно сипе. Есента, ахъ, тѣзи дълги, безутешни дни на есента!

Говорѣше въ унесъ, и думитѣ ѝ се топѣха въ мрака. Сърдцето ми се бѣше свило. Дали отъ страхъ, или нейниятъ гласъ му напомняше нѣщо минало, забравено?

— И вие пжтувате сама! Въ такова време! Вижда ми се смѣло.

Казахъ туй, защото трѣбваше да кажа нѣщо, пъкъ и друго не можехъ да измисля.

— Смѣлость! Не, мене ми е само безразлично.

— Вие страдате?

— Не. Да. Понѣкога. Сега съмъ сама и после. . .

Тя искаше да говори и не зная дали защото бѣхъ ѝ се понравилъ, макаръ че още не бѣше ме видѣла, нито пъкъ знаеше кой съмъ, или пъкъ защото ѝ тежеше.

Но дали би постъпила така съ всѣкиго? Кой знае... Азъ искахъ да се утеша и казахъ тихичко на себе си: „Не, не — само съ мене“.

Всичко бѣше чудно. Наоколо — тъмно. Ние бѣхме сами. . . И не видѣли лицата си.

Говорѣхме много, ала едва ли бихъ си припомнилъ всичко.

Тя гледаше въ тъмнината презъ дъжда и говорѣше тихо, така тихо, като че шепнѣше надъ ухото на любимъ човѣкъ. Но пъкъ съ такава довѣрчивостъ. Тѣзи нѣща въ оня мигъ ме смущаваха, а днесъ разбирамъ ясно — страданието прави хората искрени и добри.

Тя каза, че е самотна. А самотнитѣ хора сж винаги плахи и чудни, душитѣ имъ тлѣятъ въ неясни желания. Самотата отначало се промѣква тихо, на прѣсти, гали, сякашъ носи утеха, но после